

Arrest

nr. 174 581 van 13 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en sjiët te zijn. U woont al uw hele leven in Sadr City, Bagdad. Sinds 2005 zou u als bewaker op het ministerie van Binnenlandse zaken hebben gewerkt. Daarnaast zou u sinds 2013 binnen hetzelfde ministerie op een dienst inzake gegevens en informatie hebben gewerkt, een soort 'inlichtingendienst'. In 2014 hebt u informatie gevonden over een bende die in organen handelt. De vier bendeleden werden gearresteerd en opgesloten. In 2015 werden ze vrijgesproken. Een van de bendeleden heeft na de vrijlating een envelop met kogel naar u thuis gestuurd, en heeft u achtervolgd op weg van uw huis naar uw werk. Hierop hebt u uw vrouw naar haar moeder gebracht en hebt u op uw werk over de gebeurtenissen verteld.

U kreeg toestemming van de kapitein om op uw bureau te blijven slapen en deed dit ook tussen mei en juli 2015. In juni 2015 werd u beschoten in de Palestinastraat terwijl u boodschappen ging doen voor uw collega's. U bent op 8 juli 2015 met uw eigen paspoort met het vliegtuig naar Istanbul vertrokken en bent op 27 juli aangekomen in België, waar u dezelfde dag asiel hebt aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, de paspoorten van uw vrouw en kinderen, de identiteitskaarten van uzelf, uw vrouw en uw kinderen, uw woonkaart, uw rantsoenkaart, het nationaliteitsbewijs van uzelf en uw vrouw, uw huwelijksakte, uw kieskaart, uw beroepskaart, een kopie van een foto, een certificaat van een opleiding, een kopie van een aanstellingslijst, een kopie van een afgiftebewijs, twee foto's van een DHL-verzending.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw paspoort en reisgedrag. Zo gaf u op de vraag of u voor uw vertrek naar Europa al eerder in het buitenland was geweest, aanvankelijk een negatief antwoord (gehoorverslag Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen [CGVS], p. 4), maar verklaarde u later dat u tijdens uw politieopleiding gedurende 2,5 maanden in Amman, Jordanië hebt verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, kon u enkel weinig overtuigend opmerken dat u dacht dat de eerdere vraag op een reis doelde (gehoorverslag CGVS, p. 8). Waarom uw langdurige opleiding in Jordanië niet als een verblijf in het buitenland zou gelden is het CGVS niet duidelijk. Toen u werd gevraagd waarom u in 2014 een paspoort hebt aangevraagd, verklaarde u dan weer vastberaden "omdat [u] bedreigd werd" (gehoorverslag CGVS, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat uw paspoort werd afgeleverd op 3 maart 2014, meer dan anderhalve maand vóór de dag waarop u beweert problemen te hebben gekregen, ontkende u uw eerdere uitspraak. U zei vervolgens dat u het paspoort had aangevraagd "voor dat [u] bedreigd werd" (gehoorverslag CGVS, p. 17) en gaf ten slotte als weinig overtuigende reden voor uw aanvraag: "Gewoon zodat ik een paspoort heb" (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dat u zomaar uw verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling wijst op een zeker gebrek aan oprechtheid van uw kant. U kon evenmin duiden waarom er op 17 maart 2015 paspoorten werden afgeleverd voor uw twee jonge zonen. Zo verklaarde u eerst dat u automatisch alle identiteitsdocumenten aanvraagt bij de geboorte van een kind – hoewel geen van beide zonen in 2015 geboren is –, later dan weer dat u de paspoorten al "op voorhand" voor hen wou verkrijgen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd naar wat u bedoelde met deze laatste uitspraak, antwoordde u uiteindelijk dat u ervan houdt om "iets unieks te doen" (gehoorverslag CGVS, p. 16), een uitleg die geen duidelijkheid schept over de eigenlijke reden van deze paspoortaanvragen. Ten slotte kon u ook uw eigen vertrek uit Irak op 8 juli 2015 op geen enkele manier aantonen, naar eigen zeggen omdat u uw paspoort hebt afgegeven aan de smokkelaar in Izmir (gehoorverslag CGVS, p. 17) en u uw ticket van de vlucht van Bagdad naar Istanbul bent kwijtgeraakt (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het feit dat u enkel een kopie van de eerste pagina van uw paspoort hebt voorgelegd doet echter vermoeden dat u belangrijke informatie over de datum en het motief van uw reis naar België achterhoudt.

Daarnaast bevatten uw opeenvolgende verklaringen ook verschillende onwaarschijnlijke elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen.

Ten eerste slaagde u er niet in het CGVS een document voor te leggen dat uw functie bij de Iraakse inlichtingendiensten kan aantonen. Om uw positie bij de dienst gegevens en informatie tussen 2013 en 2015 te bewijzen, voegde u aan uw dossier enkel een foto, een beroepskaart en een kopie van een afgiftebewijs van een badge toe. De foto van uzelf in uniform, die verder geen collega's, gebouwen of kantoren van de politie toont, en die u naar eigen zeggen gewoon liet trekken omdat u een foto van uzelf wou (gehoorverslag CGVS, p. 18), beschikt gezien het mogelijke geënceneerde karakter over onvoldoende bewijskracht en verwijst bovendien op geen enkele manier naar de inlichtingendiensten. Op de vraag wanneer deze foto getrokken werd, antwoordde u overigens eerst 2008, maar veranderde u het jaartal daarna in "2013 of 2014" (gehoorverslag CGVS, p. 18), een rechtzetting die ernstige twijfels over uw professionele parcours doet wekken. De voorgelegde beroepskaart en de kopie van het afgiftebewijs vermelden evenmin uw dienst en uw functie, maar verwijzen enkel naar de algemene dienst waar u zou gewerkt hebben (zie toegevoegde vertalingen: "Het kabinet van de minister, Directoraat Bagdad Zaken"; "Algemeen directoraat"). Het is bevreemdend vast te stellen dat u op deze weinig overtuigende documenten na op geen enkele manier kunt aantonen of de door u genoemde inlichtingendienst effectief bestaat en of u op deze dienst hebt gewerkt, temeer daar u in het gehoor op het CGVS aangaf nog contact te hebben gehad met uw collega's (gehoorverslag CGVS, p. 24).

Om uw beroepsbezigheden te staven verwees u enkel in het algemeen naar internet (“Je kan op internet heel veel informatie vinden over die dienst, dat ze heel veel bendes hebben gearresteerd, en al heel veel diensten hebben bewezen”, gehoorverslag CGVS, p. 13) en bezorgde het Commissariaat-Generaal verder geen enkele concrete informatie, ook al werd u duidelijk gewezen op het belang daarvan in de vragenlijst van het CGVS en tijdens het daaropvolgende gehoor.

Ten tweede is het bevreemdend vast te stellen dat u noch het bestaan van, noch uw persoonlijke betrokkenheid bij het grootschalige politieonderzoek en de daaropvolgende rechtszaak kan staven met bewijsstukken. Gezien het officiële karakter van de procedures en uw beweerde professionele positie, kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u ons documenten voorlegt over de zaak die de door u genoemde bedreigingen zou hebben veroorzaakt. U verklaarde dat alle gerechtelijke documenten werden vernietigd door de rechter (gehoorverslag CGVS, p. 22). Op de vraag of het ministerie van Binnenlandse Zaken over documenten beschikte, verklaarde u dat er ook daar “geen documenten” zijn (gehoorverslag CGVS, p. 22), maar voegde u daar vreemd genoeg aan toe dat u er niet aan had gedacht om een kopie van deze – ondertussen door de rechter vernietigde – documenten te nemen omdat uw leven in gevaar was na de vrijlating van de bendeleden (gehoorverslag CGVS, p. 22). Bewijzen over de arrestatie van de bendeleden en de daarover georganiseerde persconferentie zou u dan weer enkel op internet hebben gezocht: “Ik weet dat toen ze gearresteerd werden dat er foto’s waren, maar ik heb gezocht op internet en ik heb het niet gevonden”; “Ik heb het gezocht op Google en YouTube en ik heb het niet gevonden” (gehoorverslag CGVS, p. 24). Dat u geen informatie over de persconferentie zou hebben gevonden in de media is op zich al onwaarschijnlijk, gezien u verklaarde dat u zelf informatie over de bende had gevonden (gehoorverslag CGVS, p. 21) en u de namen van de bendeleden wist op te sommen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Rekening houdend met het publieke karakter van een persconferentie is het overigens ook volstrekt ongeloofwaardig dat u geen documenten zou kunnen opvragen bij uw collega’s omdat de informatie niet naar buiten mag worden gebracht (“Ik heb dat gevraagd aan mijn collega’s, maar ze hebben gezegd dat ze dat niet kunnen”, gehoorverslag CGVS, p. 24; “Zoals u weet is het bij ons in Irak moeilijk om informatie van het ministerie naar buiten te brengen”, gehoorverslag CGVS, p. 25). Toen u op deze ongeloofwaardigheid werd gewezen, kwam u dan ook gewoon terug op uw zoektocht op het internet: “Ja natuurlijk, maar ik kan geen bewijzen vinden. Misschien moet ik het anders verwoorden op internet” (gehoorverslag CGVS, p. 25).

Ten derde wordt er afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven door twee essentiële, maar weinig waarschijnlijke elementen die u aan uw relaas hebt toegevoegd ten opzichte van uw eerdere verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), en die u ook op het CGVS pas na het vrije relaas en op aandringen van het Commissariaat-Generaal hebt aangehaald (gehoorverslag CGVS, p. 21). Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat uw meerderen “niets gedaan” hebben toen u hen vertelde dat u een envelop met kogel had ontvangen en dat u geschaduwd werd (vragenlijst CGVS, p. 2), maar gaf u op het CGVS aan dat u gedurende twee maanden op kantoor hebt mogen overnachten (gehoorverslag CGVS, p. 23). Het Commissariaat-Generaal merkt op dat het weinig plausibel is dat u uw kantoor als een veilige plaats beschouwde, aangezien men kan aannemen dat de bendeleden, die door het speurwerk van uw dienst gearresteerd en opgesloten werden, wisten waar u werkte. Bovendien beïnvloedt deze toevoeging ook het vervolg van uw asielrelaas op fundamentele wijze. Op het CGVS beweerde u immers dat u in deze periode zou zijn beschoten terwijl u op weg was van uw kantoor naar de supermarkt (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is uiterst bevreemdend dat u dit schietincident niet hebt vermeld op DVZ, aangezien het om een veel ernstigere daad dan het eerder aangehaalde “schaduwen” en “in het oog houden” gaat (vragenlijst CGVS, p. 2). De bewering dat u, als ondergedoken persoon, op een dag zomaar te voet boodschappen voor uw collega’s ging doen in de Palestinastraat (gehoorverslag CGVS, p. 23), valt overigens op geen enkele wijze te rijmen met de door u ingeroepen vrees.

Ten vierde wordt de ernst van uw situatie ontkracht door uw aan ons getoonde Facebookprofiel, waarop klaar en duidelijk staat te lezen dat u momenteel in België verblijft en waarop ook foto’s van uw familieleden te zien zijn (zie afdruk Facebookprofiel in blauwe map). Deze algemeen toegankelijke gegevens zijn immers in strijd met uw bewering dat u wordt gezocht door landgenoten die deel uitmaken van een internationaal maffianetwerk (gehoorverslag CGVS, p. 11, 22).

Gezien de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en de afwezigheid van bewijsstukken die in uw concrete geval redelijkerwijs verwacht kunnen worden, kan het Commissariaat-Generaal dan ook geen enkel geloof hechten aan uw asielrelaas.

De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De eerder besproken kopie van uw paspoort en de paspoorten van uw vrouw en kinderen bieden immers geen uitsluitel over het tijdstip en de reden van uw vertrek. Het certificaat van de politieopleiding, de kopie van de aanstellingslijst, de foto van uzelf, de beroepskaart en de kopie van het afgiftebewijs van uw badge kunnen hooguit uw betrokkenheid bij de politie aantonen, maar kunnen noch uw functie bij de inlichtingendienst, noch de door u aangehaalde feiten bewijzen.

De identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, woonkaart, rantsoenkaart, huwelijksakte en kieskaart betreffen uitsluitend uw persoonlijke gegevens, die door het Commissariaat-Generaal niet in twijfel getrokken worden. De twee foto's van de DHL-verzending die na het interview op het CGVS werden doorgestuurd, ten slotte, bevestigen dat de voorgelegde documenten vanuit Bagdad werden verstuurd, maar voegen verder niets toe aan uw asielaanvraag.

Wat uw eventuele vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak wegens ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden, merkt het Commissariaat-Generaal op dat u zelf op geen enkel moment hebt aangegeven dat de Iraakse autoriteiten u om deze reden strafrechtelijk zouden kunnen vervolgen.

Volledigheidshalve voegt het CGVS toe dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code, die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die naargelang de situatie variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op wat voorafgaat, kan er in u hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager.

In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker bevestigt de aangevoerde feiten, wijst erop dat deze ernstig zijn en stelt dat zij van die aard zijn dat hij internationale bescherming nodig heeft.

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen inzake zijn paspoort en zijn reisweg.

Hij ging er inderdaad niet vanuit dat hij zijn opleiding in Amman moest vermelden wanneer gevraagd werd naar een 'buitenlands verblijf' dat eerder wijst op een vrijwillig verblijf voor persoonlijke doeleinden. Verzoeker vermeldde deze opleiding voorts spontaan wanneer dit onderwerp aan bod kwam. Het antwoord hangt af van de manier waarop een vraag al dan niet kan begrepen worden. Verzoekers geheugen is niet onfeilbaar en hij werd achteraf ondervraagd over de paspoorten. Zijn paspoort en de reistickets zijn buiten zijn wil om niet meer in zijn bezit zodat dit hem niet verweten kan worden.

Verzoeker spant zich thans in om nog bijkomende bewijzen te verzamelen in verband met zijn functie. Niettemin wordt niet betwist dat verzoeker voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gewerkt. Dat dit op zich reeds een bepaald risico kan inhouden, wordt nergens in de beslissing onderzocht.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om over zijn persoonlijke betrokkenheid en de rechtszaak bijkomende inlichtingen te verzamelen. Niettemin is dit moeilijk en is de verklaring hiervoor plausibel. Verzoeker was bij de rechtszaak niet betrokken en het was niet zijn taak om het dossier op te volgen. Nu alle bewijsstukken zowel op het ministerie als op de rechtbank vernietigd zijn, is het niet evident om nog aan informatie te geraken.

Verzoeker kon inderdaad op zijn werkplaats overnachten. Dit was echter een passieve bescherming waarbij men niet kan stellen dat zijn meerderen iets deden. Het was bovendien een relatief veilige plaats omdat burgers niet zo snel een overheidsgebouw zullen kunnen binnendringen. Dat verzoeker op een dag toch even naar buiten ging, is wellicht niet voorzichtig maar ook niet totaal ongeloofwaardig. Een persoon kan veiligheidsmaatregelen treffen doch dit betekent niet dat hij zich volledig opsluit.

Omtrent zijn facebookprofiel, merkt verzoeker op dat hij inderdaad landgenoten vreest die deel uitmaken van een internationaal maffianetwerk doch dat dit niet betekent dat hij zich in België onveilig zou voelen. Hij vraagt hier integendeel bescherming aan omdat hij in de overtuiging is dat hij in België in veiligheid kan leven.

Verzoeker merkt op dat hij volledige transparantie heeft gegeven omtrent zijn identiteit, herkomst en nationaliteit. Ook legde hij bewijzen neer aangaande zijn werk bij de politie, zij het dat deze niet afdoende werden beschouwd om zijn werk bij de inlichtingendiensten aan te tonen.

Verzoeker is van oordeel dat er weldegelijk subsidiaire bescherming toegekend kan worden op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder verwijt hij het CGVS dat geen individueel onderzoek van zijn profiel geschiedde. Nochtans lijkt de bestreden beslissing zelf aan te geven dat er criteria zijn die van invloed kunnen zijn op de beoordeling.

2.2.1. Verweerder legt op 16 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 en een document getiteld *"IRAK – VRIJWILLIGE TEURGKEER"* van 24 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.2. Verweerder legt op 18 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.3. Verweerder legt op 22 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een bijdrage neer van 16 augustus 2016 van *"Musings on Iraq"* (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting van 24 augustus 2016 twee aanvullende nota's neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

Bij zijn eerste aanvullende nota voegt verzoeker een aantal foto's. Hij wenst hiermee zijn asielaanvraag te staven en de actualiteit van zijn vrees te onderstrepen.

Bij zijn tweede aanvullende nota voegt verzoeker de volgende stukken: cijfers van Iraqi Body Counts (IBC) (stuk 1), een bijdrage van Al-Monitor van 5 augustus 2016 (stuk 2), een artikel van de BBC van 3 juli 2016 (stuk 3), bijdragen van het EPIC (stukken 4-7), een bijdrage van het ISW (stuk 8), een blogpost van 5 juli 2016 (stuk 9), enkele bijdragen van Musings on Iraq (MOI) (stukken 10-12), enkele persartikelen (stukken 13-18), twee documenten van de UN Mission to Iraq van juli 2016 (stukken 19-20), een UK Home Office rapport van augustus 2016 (stuk 21), informatie van MOI (stukken 22-14), een rapport van 8 augustus 2016, getiteld *Fight of Flight: The Desperate Plight of Iraq's "Generation 2000"* (stuk 25) en informatie van IBC (stukken 26-28).

Verzoeker verwijt het CGVS in zijn aanvullende nota dat in de nota van 12 augustus 2016 een deel van de bronnen die geraadpleegd werden niets meer zijn dan een herlezing van (veel) oudere documenten. Deze zijn voorbijgestreefd door de recente ontwikkelingen.

Verzoeker verwijst voorts naar de gevolgen van de zware aanslag op 3 juli 2016 te Karrada voor de minister en het hoofd van de veiligheidsdienst. Verder wijst hij op het sektarische karakter van het geweld en op de zware tol van de voormelde aanslag.

Waar verweerder in de recente nota verwijst naar de nota van 23 juni 2016, stelt verzoeker dat het niet duidelijk is of deze nota in het onderhavige dossier door het CGVS werd neergelegd.

Verzoeker wijst erop dat er humanitaire problemen zijn naar aanleiding van de burgers die Fallujah ontvluchten, dat er op zulke vluchtende burgers wordt geschoten door IS en dat IS gedwongen rekruteert en voedsel weigert bij gebrek aan medewerking.

Verder wijst hij erop dat er aanvallen plaatsvinden op IDP kampen in Bagdad en dat er aanslagen worden gepleegd. De situatie in Bagdad is zorgwekkend en aanslagen blijven voortduren in en rond Bagdad.

Het CGVS houdt er voorts geen rekening mee dat de bomaanslag van 3 juli 2016 de positie van de huidige eerste minister in Irak, die reeds wankel is, nog zal verzwakken. Het CGVS trekt, hoewel het verwijst naar een document van het ISW, dus niet de gevolgen die het document zelf trekt.

Verzoeker brengt verder nog een aantal van de door het CGVS gebruikte bronnen bij. Volgens hem blijkt hieruit dat het geweld verschillende vormen aanneemt en als willekeurig aanzien dient te worden. Het is duidelijk dat er geen veiligheid en geen hoop zijn voor Irak.

Verzoeker stelt zich voorts vragen bij de correctheid van de analyse van "*Musings on Iraq*" (MOI). In mei meende deze site dat IS aan slagkracht verloor, terwijl IS het geweld in juni en juli opvoerde. Verzoeker merkt op dat de schrijver van MOI een middelbare school-leraar uit Californië is, die zich baseert op het nalezen van artikelen over Irak in het algemeen. Vragen kunnen gesteld worden bij diens "*mijmeringen*". De auteur is niet ter plaatse en zijn lectuur schijnt zich te beperken tot wat er in Californië voorhanden is. De auteur pocht dat hij wordt geciteerd door het UK Home Office doch daarbij blijkt dat zijn cijfers veel minder accuraat zijn dan deze van "*Iraq Body Count*" (IBC) en van de VN. Hiermee is eveneens het document "*declining violence in Iraq jan-jul 2016*" ontkracht. Dit is gebaseerd op het aantal 'incidenten', hetgeen een werkwijze is die noch door de VN, noch door IBC gehanteerd wordt. De cijfers van MOI zijn bovendien enkel gebaseerd op een lectuur van een veertigtal kranten, terwijl IBC zich baseert op meer bronnen. De cijfers mogen dan ook niet worden aanzien als bewijs voor een vermindering van het geweld. Zelfs indien er een vermindering was, dan nog zijn de cijfers sedert juni opnieuw gestegen. Het aantal slachtoffers schiet eveneens opnieuw de hoogte in. Verzoeker brengt de bijdrage van MOI van 23 augustus bij. Hieruit blijkt dat MOI eenzijdig informatie herkaut. De conclusie is echter interessant nu besloten wordt dat het gebrek aan toekomstperspectief voor de jeugd aanleiding dreigt te geven tot een nieuwe politieke crisis en een gewapend conflict. De enige wijze om te overleven is zich aan te sluiten bij een gewapende groepering of om te vluchten.

Verzoeker verwijst naar de verhoogde onveiligheid van controleposten en de aanslag van 3 juli 2016. IS laat kleine cellen onafhankelijk van elkaar opereren en één en ander hangt samen met de aanval op Fallujah, die maakt dat IS door aanslagen te plegen prestige tracht terug te winnen.

Wat de gegevens van de VN betreft, houdt het CGVS er verder geen rekening mee dat deze cijfers als minimum beschouwd moeten worden en dat de bijkomende vlucht en volksverhuizingen eveneens veel slachtoffers maken. Tienduizenden mensen zijn op de vlucht naar aanleiding van het offensief op Fallujah.

Samenvattend besluit verzoeker dat de verhoging van het geweld en de verzwakking van de politiek gedocumenteerd zijn. Hij snapt niet hoe het CGVS kan besluiten dat de situatie niet fundamenteel gewijzigd is sedert begin juli. Het aantal aanslagen en het aantal slachtoffers gaat duidelijk in stijgende lijn. Alle bronnen vrezden voor de toekomst.

De huidige cijfers zijn bovendien vergelijkbaar met deze van eind 2015. Toen werd er wel subsidiaire bescherming geboden.

Het artificiële onderscheid tussen willekeurig en gericht geweld vindt voorts geen steun in de documenten. Een belangrijk deel van het geweld is willekeurig.

Verzoeker verwijst nog naar arrest nr. 172 676 van 28 juli 2016, nr. 169 112 van 6 juni 2016 en nr. 167 850 van 19 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

2.4.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4.2. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten ingevolge de problemen die hij kende in het kader van zijn beroepsuitoefening.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt echter op ernstige wijze ondergraven door verzoekers verklaringen omtrent zijn paspoort.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Toen u werd gevraagd waarom u in 2014 een paspoort hebt aangevraagd, verklaarde u dan weer vastberaden “omdat [u] bedreigd werd” (gehoorverslag CGVS, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat uw paspoort werd afgeleverd op 3 maart 2014, meer dan anderhalve maand vóór de dag waarop u beweert problemen te hebben gekregen, ontkende u uw eerdere uitspraak. U zei vervolgens dat u het paspoort had aangevraagd “voor dat [u] bedreigd werd” (gehoorverslag CGVS, p. 17) en gaf ten slotte als weinig overtuigende reden voor uw aanvraag: “Gewoon zodat ik een paspoort heb” (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dat u zomaar uw verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling wijst op een zeker gebrek aan oprechtheid van uw kant. U kon evenmin duiden waarom er op 17 maart 2015 paspoorten werden afgeleverd voor uw twee jonge zonen. Zo verklaarde u eerst dat u automatisch alle identiteitsdocumenten aanvraagt bij de geboorte van een kind – hoewel geen van beide zonen in 2015 geboren is –, later dan weer dat u de paspoorten al “op voorhand” voor hen wou verkrijgen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd naar wat u bedoelde met deze laatste uitspraak, antwoordde u uiteindelijk dat u ervan houdt om “iets unieks te doen” (gehoorverslag CGVS, p. 16), een uitleg die geen duidelijkheid schept over de eigenlijke reden van deze paspoortaanvragen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motivering geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich ertoe op algemene wijze te stellen dat zijn geheugen niet onfeilbaar is. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan voormelde vaststellingen. Indien hij het antwoord op de gestelde vragen niet (meer) wist, had hij dit dienen te melden. Verzoeker deed dit echter niet, antwoordde op de gestelde vragen en stelde zijn antwoorden meermaals bij naargelang de vraagstelling. Dit wijst op een gebrek aan oprechtheid in zijn hoofde. Het was immers geenszins onredelijk om van hem te verwachten dat hij eenduidige en duidelijke verklaringen zou afleggen over de redenen voor het aanvragen van zijn eigen paspoort en dat van zijn kinderen. Minstens kon worden verwacht dat hij zijn eigen paspoortaanvraag op consistente wijze zou kunnen situeren ten aanzien van de start van zijn beweerde problemen.

Verzoeker bracht daarenboven geen afdoende bewijzen bij ter staving van zijn functie, van het bestaan van het politieonderzoek en de rechtszaak waardoor hij problemen zou hebben gekend en van zijn persoonlijke betrokkenheid bij dit onderzoek en deze rechtszaak. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Ten eerste slaagde u er niet in het CGVS een document voor te leggen dat uw functie bij de Iraakse inlichtingendiensten kan aantonen. Om uw positie bij de dienst gegevens en informatie tussen 2013 en 2015 te bewijzen, voegde u aan uw dossier enkel een foto, een beroepskaart en een kopie van een afgiftebewijs van een badge toe. De foto van uzelf in uniform, die verder geen collega’s, gebouwen of kantoren van de politie toont, en die u naar eigen zeggen gewoon liet trekken omdat u een foto van uzelf wou (gehoorverslag CGVS, p. 18), beschikt gezien het mogelijke geënceneerde karakter over onvoldoende bewijskracht en verwijst bovendien op geen enkele manier naar de inlichtingendiensten. Op de vraag wanneer deze foto getrokken werd, antwoordde u overigens eerst 2008, maar veranderde u het jaartal daarna in “2013 of 2014” (gehoorverslag CGVS, p. 18), een rechtzetting die ernstige twijfels over uw professionele parcours doet wekken. De voorgelegde beroepskaart en de kopie van het afgiftebewijs vermelden evenmin uw dienst en uw functie, maar verwijzen enkel naar de algemene dienst waar u zou gewerkt hebben (zie toegevoegde vertalingen: “Het kabinet van de minister, Directoraat Bagdad Zaken”; “Algemeen directoraat”). Het is bevreemdend vast te stellen dat u op deze weinig overtuigende documenten na op geen enkele manier kunt aantonen of de door u genoemde inlichtingendienst effectief bestaat en of u op deze dienst hebt gewerkt, temeer daar u in het gehoor op het CGVS aangaf nog contact te hebben gehad met uw collega’s (gehoorverslag CGVS, p. 24). Om uw beroepsbezigdheden te staven verwees u enkel in het algemeen naar internet (“Je kan op internet heel veel informatie vinden over die dienst, dat ze heel veel bendes hebben gearresteerd, en al heel veel diensten hebben bewezen”, gehoorverslag CGVS, p. 13) en bezorgde het Commissariaat-Generaal verder geen enkele concrete informatie, ook al werd u duidelijk gewezen op het belang daarvan in de vragenlijst van het CGVS en tijdens het daaropvolgende gehoor.

Ten tweede is het bevreemdend vast te stellen dat u noch het bestaan van, noch uw persoonlijke betrokkenheid bij het grootschalige politieonderzoek en de daaropvolgende rechtszaak kan staven met bewijsstukken. Gezien het officiële karakter van de procedures en uw beweerde professionele positie, kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u ons documenten voorlegt over de zaak die de door u genoemde bedreigingen zou hebben veroorzaakt. U verklaarde dat alle gerechtelijke documenten werden vernietigd door de rechter (gehoorverslag CGVS, p. 22). Op de vraag of het ministerie van Binnenlandse Zaken over documenten beschikte, verklaarde u dat er ook daar “geen documenten” zijn (gehoorverslag CGVS, p. 22), maar voegde u daar vreemd genoeg aan toe dat u er niet aan had gedacht om een kopie van deze – ondertussen door de rechter vernietigde – documenten te nemen omdat uw leven in gevaar was na de vrijlating van de bendeleden (gehoorverslag CGVS, p. 22). Bewijzen over de arrestatie van de bendeleden en de daarover georganiseerde persconferentie zou u dan weer enkel op internet hebben gezocht: “Ik weet dat toen ze gearresteerd werden dat er foto’s waren, maar ik heb gezocht op internet en ik heb het niet gevonden”; “Ik heb het gezocht op Google en YouTube en ik heb het niet gevonden” (gehoorverslag CGVS, p. 24). Dat u geen informatie over de persconferentie zou hebben gevonden in de media is op zich al onwaarschijnlijk, gezien u verklaarde dat u zelf informatie over de bende had gevonden (gehoorverslag CGVS, p. 21) en u de namen van de bendeleden wist op te sommen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Rekening houdend met het publieke karakter van een persconferentie is het overigens ook volstrekt ongeloofwaardig dat u geen documenten zou kunnen opvragen bij uw collega’s omdat de informatie niet naar buiten mag worden gebracht (“Ik heb dat gevraagd aan mijn collega’s, maar ze hebben gezegd dat ze dat niet kunnen”, gehoorverslag CGVS, p. 24; “Zoals u weet is het bij ons in Irak moeilijk om informatie van het ministerie naar buiten te brengen”, gehoorverslag CGVS, p. 25). Toen u op deze ongeloofwaardigheid werd gewezen, kwam u dan ook gewoon terug op uw zoektocht op het internet: “Ja natuurlijk, maar ik kan geen bewijzen vinden. Misschien moet ik het anders verwoorden op internet” (gehoorverslag CGVS, p. 25).”

Verzoeker brengt omtrent het voorgaande tot op heden geen afdoende bewijzen bij. De foto’s die hij ter staving hiervan bij zijn eerste aanvullende nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 13), vormen dienaangaande immers geen bewijs. Uit de tweede foto, waarop volgens verzoeker een ziekenhuis zou worden afgebeeld, kan nu het bord op deze foto niet is vertaald niet worden afgeleid dat het daadwerkelijk een ziekenhuis zou betreffen. Hoe dan ook kan hieruit niet worden afgeleid dat in dit ziekenhuis orgaantransplantaties zouden gebeuren. Laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat dit op illegale wijze zou geschieden of iets te maken zou hebben met verzoekers asielrelaas. De vijfde en de zesde foto bevatten een niet-vertaalde tekst. Gezien deze foto’s niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling, worden zij overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in aanmerking genomen.

Verzoeker voert voor het overige geen dienstig argument aan ter weerlegging van voormelde vaststellingen. Het is geenszins onredelijk om te verwachten dat hij zijn beweerde positie en functie zou kunnen staven. Gezien het officiële karakter van de procedures, zijn beweerde professionele positie en het publieke karakter van de persconferentie, is het geheel niet onredelijk om van verzoeker de nodige bewijzen te verwachten aangaande het bestaan van en zijn vermeende betrokkenheid bij het grootschalige politieonderzoek en de daaropvolgende rechtszaak.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten derde wordt er afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven door twee essentiële, maar weinig waarschijnlijke elementen die u aan uw relaas hebt toegevoegd ten opzichte van uw eerdere verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), en die u ook op het CGVS pas na het vrije relaas en op aandringen van het Commissariaat-Generaal hebt aangehaald (gehoorverslag CGVS, p. 21). Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat uw meerderen “niets gedaan” hebben toen u hen vertelde dat u een envelop met kogel had ontvangen en dat u geschaduwd werd (vragenlijst CGVS, p. 2), maar gaf u op het CGVS aan dat u gedurende twee maanden op kantoor hebt mogen overnachten (gehoorverslag CGVS, p. 23).”

Verzoeker kan in zijn betoog omtrent voormelde motieven niet worden gevolgd. Dat zijn meerderen hem bescherming boden door hem toe te laten te overnachten op kantoor, kan bezwaarlijk worden aanzien als ‘niets doen’. Bijgevolg tracht verzoeker zijn incoherente verklaringen ten onrechte met elkaar in overeenstemming te brengen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Bovendien beïnvloedt deze toevoeging ook het vervolg van uw asielrelaas op fundamentele wijze. Op het CGVS beweerde u immers dat u in deze periode zou zijn beschoten terwijl u op weg was van uw kantoor naar de supermarkt (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is uiterst bevreemdend dat u dit schietincident niet hebt vermeld op DVZ, aangezien het om een veel ernstigere daad dan het eerder aangehaalde “schaduwen” en “in het oog houden” gaat (vragenlijst CGVS, p. 2).”

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien verzoeker deze onverlet laat, onverminderd gehandhaafd.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekers gedrag tijdens de periode waarin hij ondergedoken zat niet te rijmen valt met zijn ingeroepen vrees. Indien hij werkelijk voor zijn leven vreesde en daarom ondergedoken leefde, is het niet aannemelijk dat hij op een dag zomaar te voet boodschappen zou gaan doen voor zijn collega's. Verzoeker dient in dit kader in het onderhavige verzoekschrift overigens te erkennen dat zijn gedrag onvoorzichtig was.

Voorts is het weldegelijk ongeloofwaardig dat verzoeker, indien hij werkelijk landgenoten vreesde die deel uitmaken van een internationaal maffianetwerk, op zijn facebookprofiel zomaar zijn eigen locatie en de foto's van zijn familieleden openbaar zou maken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De in het administratief dossier opgenomen documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De foto's die benevens de reeds hoger besproken foto's bij verzoekers eerste aanvullende nota worden gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 13), kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Uit de eerste foto kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat de woning die hierop afgebeeld wordt deze van verzoeker is. Gelet op het onduidelijke karakter van deze foto, blijkt hieruit evenmin dat deze woning zou zijn beschoten. Hoe dan ook kan uit deze foto niet worden afgeleid wanneer of in welke omstandigheden dit zou zijn geschied. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, kan derhalve niet worden aangenomen dat dit met zijn relaas iets te maken zou hebben. De foto's waarop volgens verzoeker zijn gewonde broer in het ziekenhuis wordt afgebeeld (foto's 3 en 4), zijn dermate onduidelijk dat de personen hierop onherkenbaar zijn en dat niet kan worden nagegaan wie deze personen zijn. Hoe dan ook bevatten deze foto's slechts een momentopname en kunnen deze eenvoudigweg zijn geënceneerd. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat hierop verzoekers gewonde broer wordt afgebeeld, dan nog dient te worden opgemerkt dat hieruit niet blijkt waar, wanneer of in welke omstandigheden zijn broer gewond raakte. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat dit iets te maken zou hebben met het hoger ongeloofwaardig bevonden relaas van verzoeker.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Wat uw eventuele vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak wegens ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden, merkt het Commissariaat-Generaal op dat u zelf op geen enkel moment hebt aangegeven dat de Iraakse autoriteiten u om deze reden strafrechtelijk zouden kunnen vervolgen.”

Volledigheidshalve voegt het CGVS toe dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code, die in februari 2008 is voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die naargelang de situatie variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

In zoverre verzoeker nog tracht te laten uitschijnen dat zijn loutere (voormalige) werkzaamheden voor het ministerie zouden volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd, dient te worden opgemerkt dat verzoeker ingevolge de voormelde vaststellingen geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke functie en beroepsactiviteiten. Verder toont verzoeker niet aan en blijkt uit het dossier evenmin dat het loutere gegeven te hebben gewerkt voor een ministerie zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Daarenboven haalde verzoeker, gelet op de hoger gedane vaststellingen, geen concrete en geloofwaardige, aan zijn beroepsactiviteiten gelinkte problemen aan. Bijgevolg zijn er geen concrete aanwijzingen voorhanden die erop duiden dat verzoeker zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het*

Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 13) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 11) informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog in verzoekers aanvullende nota is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

De COI Focus Irak aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2016 bevindt zich weldegelijk in het dossier.

In zoverre verzoeker daarnaast de betrouwbaarheid van (de informatie van) de auteur van de blog Musings on Iraq tracht te ondermijnen, dient te worden opgemerkt dat deze bron weldegelijk als betrouwbaar kan worden aangemerkt. Deze bron wordt immers geciteerd door diverse objectieve, gezaghebbende en betrouwbare organisaties en bronnen. Zo wordt deze geciteerd in het rapport van het UK Home Office dat verzoeker als stuk 21 bij de aanvullende nota voegt (p.17). Tevens wordt deze blijkens het stuk 23 bij de aanvullende nota geciteerd door onder meer CNN, the Christian Science Monitor, the National, the Centre for Strategic and International Studies, the Institute for the Study of War, All Iraq News Agency, diverse kranten in Irak en diverse boeken over Irak. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om enerzijds de betrouwbaarheid van (de informatie van) de auteur van Musings on Iraq in twijfel te trekken doch om anderzijds wel te stellen dat er met de conclusies die deze persoon trekt rekening gehouden moet worden.

De verwijzing naar de val van Fallujah is niet dienstig aangezien verzoeker van Bagdad afkomstig is.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is evenmin dienstig aangezien verzoeker afkomstig is uit Bagdad en niet als IDP kan worden aanzien.

Ook verzoekers verwijzing naar een aantal arresten van de RvV is *in casu* niet dienstig. Het arrest nr. 172 676 en het arrest nr. 187 850, waarin overgegaan werd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus, hadden betrekking op individuele asiëldossiers. Dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In de betrokken dossiers werd bovendien geoordeeld dat de verklaringen van de betrokkenen weldegelijk geloofwaardig waren en dat zij aangetoond hadden dat zij een persoonlijk risico op vervolging liepen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Verzoeker toont geenszins aan zich in een vergelijkbaar geval te bevinden nu zijn relaas en zijn problemen reeds hoger ongeloofwaardig werden bevonden. In het arrest nr. 169 112, daterend van 6 juni 2016, werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS